

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **D. W.**

skazanego za przestępstwo z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 k.k.s.

na posiedzeniu w dniu 23 października 2023r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 24 lutego 2023r., sygn. akt V K 1845/19, zmienionego w części wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 stycznia 2023r., sygn. akt IX Ka 874/22

na podstawie art. 532§1 i §3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie takiej argumentacji nie zawiera, ograniczając się w istocie do wskazania na rangę podniesionych w kasacji zarzutów i twierdzenia o oczywistości negatywnych konsekwencji jakie miałby ponieść skazany w przypadku konieczności wykonania środka karnego ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w obiektywnie wysokiej kwocie.

W wywiedzionej kasacji obrońca podniósł dwa zarzuty wystąpienia w sprawie uchybień o randze bezwzględnych podstaw odwoławczych z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. Uchybienia te miały polegać na wydaniu wobec D. W. wyroku skazującego w sytuacji, gdy zaistniała okoliczność wyłączająca ściganie, bowiem „zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu odpłatnego zbycia papierów wartościowych zostało umorzone na podstawie art. 491²¹ ust. 1 zd. 1 Prawa upadłościowego oraz art. 491²¹ ust. 2 Prawa upadłościowego *a contrario*”, co sprawiło, że D. W. nie powinien odpowiadać karnie za przestępstwo skarbowe z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 k.k.s.

Podkreślenia wymaga na wstępie, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532§1 k.p.k. wniosku, nie może być kompleksowa merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów.

Na obecnym etapie postępowania można zatem jedynie wskazać, że problematyka zarysowana przez autora kasacji była już przedmiotem rozpoznania zarówno w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak też w postępowaniu odwoławczym i w oczach żadnego z tych sądów nie zyskała aprobaty. Nie przesądzając kierunku przyszłego rozstrzygnięcia wskazać więc jedynie należy, że zdecydowanie przedwczesne byłoby twierdzenie, że w sprawie już obecnie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, tym bardziej, gdy uwzględni się fakt, że w odpowiedzi na wywiedziony nadzwyczajny środek odwoławczy prokurator wniosł o oddalenie kasacji jako bezzasadnej.

Jednocześnie sam fakt złożenia kasacji nie może obligować Sądu Najwyższego do wstrzymania wykonania kary, bowiem nie można zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ał]